

Ingeborg, vagy az utolsó szerelem

HÁROM LEVONÁSOS TRAGÉDIA TÖRT PRÓZÁBAN ELBESZÉLVE

„I would never be part of anything. I would never really belong anywhere, and I knew it, and all my life would be the same, trying to belong, and failing. Always something would go wrong. I am a stranger and always will be, and after all I didn't really care. Perhaps it's my fault, I really can't think far enough for that.” (Jean Rhys)

ELSŐ LEVONÁS

Alig vártam, hogy eljussak a borongós északra, s ott végre megismerkedjek Ingeborggal. Már attól testileg-lelkileg felizgultam, hogy meglátom, az első tétova mozdulatok után felismerem, hogy ő az, akire vártam. Aki várt rám. Az. Ó. Pedig jóformán alig tudtunk egymásról Hilda és Jörg esküvője előtt, vagy inkább csak ő tudott valamit énrólam, mert Mennyasszony Hilda pletykált, telefonon is, e-mailen is, Vőlegény, Jörg *der gute Deutscher* meg húzta az orrát, hímtelt-hámolt, ja, a volt profom még az ántivilágból, apafigura izé, enyhén megszállott, ahem, így, alig többet, költő is, de csak a maga ősnyelvén, észt, vogul, tudjaiső stb. Többet nem volt képes kinyögni, hadd szaglásszon vagy tapogatólódzék. Mármint Ingeborg. Vagy talán mégis én tudtam meg többet, mert Hilda függőnyei (dróthálói) mögül valahogy Ingeborg átviláglott, ha homályosan, csökkentett árnyalatokkal is. Mert minden bonyolult és egyszerű, a látás, a hallás, a szaglás, az ízlelés, a tapintás. Rabjai vagyunk-e érzékszerveinknek, vagy életünk végéig hálával tartozunk nekik, mivel nélkülük vakok, süketek, satöbbik lennénk, illetve mik lennénk? Fogyatékosak? Nyomorékok? Jaj, ezt nem szabad, a parkolóban külön hely van számukra biztosítva, *mozgássérültek* vagy mi a kurva anyám, olimpiászuk van, és nekem az a bajom, hogy nem tudok teljességgel azonosulni az ő bajukkal. Mivel hogy senki másnak a bajával nem tudok nem hogy teljességgel, de még úgy-ahogy sem azonosulni. Az ő hasfájásuk az övéké, hogy a búsba tudnám én még csak megközelítőlegesen is ÉREZNI, arról nem is beszélve, hogy TUDNI, nekik mi fáj bent a hasfaluk mögött mondjuk Zanzibárban vagy Pingbu (Fülöp-szigetek) egy kis eldugott malária fertőzte falvában? Ergo, én sem várom el, hogy egy szingaléz rakodómunkás Colombo kikötőjében (vagy egy nyugalmazott ezredes Santiago Chilében) akár csak 1/1000 %-nyira is felfogja, mit éreztem én Ingeborg iránt. Vagy mit érzett Ingeborg énrántam. Ingeborg egyedibb volt, mint a legegységibb egyediség, és ezt én nem honfitársától, Søren Aabye Kierkegaard-tól másolom ki, hanem tőle, In-

geborgtól, róla, belőle tapasztaltam. Tapasztaltam meg. Ami SAK-ot illeti, enyhén szólva is sajnálatos, hogy a majdnem minden szempontból kiábrándító és gyötrelmes 1841–42-es berlini tartózkodása alatt még végigülte annak a Schellingnek több tucatnyi előadását. Hát az isten bassza meg, az, aki a nyugati bölcseletben (oké, ante-Friedrich) a legkevésbé volt megfertőzve a plátói, neoplátói és posztplátói metafizikával, aki lerázta magáról Hegelt, brrrrr-brrrrrrr, mint kutya a vizet, az – kérem alássan – ennek a holtzavaros kóklernek esik az uszályába, és hosszú éveknek kell eltelniük ahhoz, hogy bénító-mérgező hatását kiheverje. Mert igaz ugyan, hogy az elején még oda és vissza van, de a többitől már herótra megy: Schelling „elviselhetetlen badarságai”-t ostorozza, zagyva fecsegőnek nevezi, és mégis, az elgondolhatatlan énről, a lét és a tudat süppedékeny nem-viszonyáról szóló futamokat öntudatlanul átveszi, hogy aztán csak élete végén forduljon velük szembe... Én édes istenem, ha belegondolunk, Schelling, Hegel, Hölderlin egy szobában a mesés lábszagú tübingeni kollégium III. emeletén, és csak metafizikáról örökké? Vagy a kibaszott francúz forradalomról örökké? Volt egyszer egy álom: Hegel kimegy a budira, Schelling (16 éves!) Hölderlinnek: *T'as vu, sa bite? Très mignonne, mais juste un peu petite. Lave jamais.* (Mer ugye rongyázásból-proccból csakis a francúzt karattyolták egymás közt.) *Eh bien*, mondja Hölderlin, ő tuti, hogy rá sem ránt, majd kibújik tojásából a világszellem, amin „le petit Georges” most kotlik, oszt megnő szamárkergetőnek. Na de azért nem gondolhatja komolyan, hogy az ellentétek csak úgy ripsz-ropsz feloldódnak egy olyan balfék non-rendszerben, mint az a kotozmány? Ami ráadásul össze van lopkodva átul cettig (részben TÓLEM, mert én sugalltam neki Hérakleitoszt meg Parmenidészt is), és ha jól látom a szemed állásából, azt fogod majd te is megdézsmálni, és transzcendálsz a csillagokig. Miközben azért én görög isten leszek, mit szólsz hozzá? Schelling nem szól semmit, vállat von, vakarózik. Aztán mégis: Mit gondolsz, ez tényleg ki *akart* menni vizelni? Mást csinálni? Tehát alantas ösztöne masírozta ki (nem bírta tartani), avagy pediglen az egyetemes értelem által volt pisilhetnékje vezetett? Hölderlin bámul: *Que ce qu'il veut, lui?* Mindig a falluszon az esze, mert nem meri kiverni? Pláne az én nőmre nem? Még a végén ez a takonypóc qui est sexuellement tout-à-fait refoulé elkottyant valamit Elízáról, *O theoi tetragrammatei*, miért is nem zártam el azt a kurva levelet Neuffernek, de rohannom kellett, hívatott a vén marha LeBret, istenkéim, *kancellár!!!*, és ez a fasz „Georges” beleolvasott, hiszen két napra rá azzal az örökártatlan pofalemezzel odasündörög, s megkérdi: Honnét-kitől is az a, mondd már, *Video meliora, proboque, deteriora sequor*, először nem is kapcsolok, tudod te jól, mondom, hogy honnét, a *Meta-mor*... Igen-igen, de melyik könyv... Már majdnem mondom, hogy a hetedik, amikor leesik, hogy ezt én idéztem a levelemben, persze az Imádott Lény névtelen volt, de ebben a szűkös, kantól izzadt hodályban nem nehéz rájönni, kiről szólt a történet... Közben Hegel visszatáncol, gyenge basszushangján trillázza a *My Blue Heaven ur* német dallamát, majd: A kezdetemhez kellene egy sor, egy indítás, amely NEM GÖRÖG, nem is RÓMAI (Hölderlinre kacsint), hanem más, ami GERMÁN, sőt, ami SVÁB, és nem kibaszott Tacitusból lekenve, hanem eredeti és eredendő, mint egy mítosz. Schellinget ellenállhatatlan inger kapja el, hogy sárkányt eregessen, miközben Hölderlin azon kezd el morfondírozni, hogy antik

isten helyett talán inkább favágó lesz a Harz-hegységben, meghívja Hegelt vendégségbe, és kisbaltával felhasogatja aprófának, de addig is egyszer jól seggbe bil-lenti ezt a Georg-ot... Pardóz, *Georges*-t, így illik szólítani, mióta lelke egy rétegé-be beköltözött a Bastille-környéki bricsesztelenek állítólagos forradalma...

Felriadok, kalapál a szívem. Mi volt ez? Álom? Valóság?

Mindenesetre vissza Kierkegaardhoz. Dehogyan! Vissza Ingeborghoz! Mert vissza kell.

Ha Ingeborgra gondolok, mindig egy cseppkőbarlang jut az eszembe. Én meg ott látom magam a csöpögő nyúlványok alatt, csúszok-mászok a nyirkos padlaton, mint egy elárvult teknősbéka, meg-megállok, fejem behúrom a páncéлом alá, bukdácsolok, a kiálló kőzetek fölsértik a talpam, de megtekerem fáradt nyakam, kipislantok, s csak nézem a sztalaktit barázdákat a plafonon, nem tehetek róla, oda vágyom.

Fel volt lobogózva a tribün vagy micsoda a városháza előtt, már majdnem el-kezdődött a szertartás, mi éppenhogy megérkeztünk, borongós észak túró, olyan kánikula volt, hogy az ünneplőbe öltözött násznép izzadt, mint a ló, Adder Peter-sent hoztam el szívességből Kastrupról, leparkoltam, fogadás, puszi. Hilda mellett *far, mor, bedstemor*, két *brudepige*, Jörg mellett *Vater, Mutter*, a kanccsal Reinhard mint örökstanú. A cinteremben parketta, márvány, mahagóni, virág, illatozón, Bet-tina, Savine, Caola. Ő a tied, te az övé. T-ö-k-u-n-a-l-m-a-s. Na, vége. Minden ki a lépcsőzetre, fotográf. *Mein Vater ist ein Graf*. Jörg bámul. *Ein Graf?* Vigyorgok. *Ein Fotograf*. Nem érti el a gyatra kis viccet, ami eredetileg egy régi sláger első sora volt. A fogadás! Át a H. C. Andersens Boulevardon, be a Frøken Nielsen étterembe a Gammel Kongevej-en, 4 asztal összetolva, rogyásig telerakva, 24-féle *smørre-brød*, hering minden elképzelt (és elképzeltetlen) módon: *røget sild, saltstegt sild, Bornholmsk rullemps, ristet sild, marineret sild*, csak amit felismertem, akkor lazac, vajhal, angolna 8 módon (*ål i karry, rulleål*, ki tudja még, miféle), garnéla-rákok, hideg homár félbevágva, na abból majd kettőt, salátahegyek, sült malac, egészben sült ropogós karaj, *rødgrød med fløde*, óriási tálakra felpúpozott *wiener-brødje*, torták, minden. Azonnal két akvavit, aztán még kettő, körülnéztem, hátha valaki más is kérne, de nem, mert már végre egyedül voltam, még nem agg, de legény, mára, mostra, egy picinkét, messze Jankától, kit szerettem is, meg nem is. Ő biztosan nem szeretett már, hiszen, mint a rákok az akvárium fenekén, csak kar-moltunk-csíptük egymást, csápunk sem igen maradt, félig bénán, mégis egymás-hoz ragasztva... S akkor közvetlen közélről félig mögülem: *Så er det du*. Ledermedek. Megfordulok a hang felé. *Ingeborg?* Nem bólint, csak néz. Reszkető kézzel nyújtok feléje egy akvavitet. Megrázza fejét. *Jeg ser helst ikke hen til drik*, amikor látja (minden három hónapos dántanulásom már most csütörtököt mond?), hogy nem értem, hiába mormolom el magamban a szavakat, megpróbálja még egyszer, egyszerűbben: *Jeg lave ikke drik*, az már jobb, de ő megtoldja: *Németül is akár, vagy franciául, ha úgy könnyebb. De ha az angol... vagy...* Mosoly: *Ne ijedj meg, csak cikizlek ezzel a dánussal, magam is csak töröm, ahogy egy anyanyelvet szo-kás*. A tömérdék fajta poharakba kitöltött ital közül kivesz egy almaléfélét, oda-koccintja az én akvavitemhez: *Skål, skål*, belekortyol italába, leteszi, néz rám, me-gint elmosolyodik, másik kezével megigazítja vállig omló szőke haját, látom, gyű-rűs- és kisujja mintha valami pólyába lenne bekötve. Visszamosolyognék, de ak-kor hirtelen mintha hályog húzódnék a szemhártyámra, arca elhomályosodik előt-

tem, mi van velem? Valóságos dróthálóként közibénk férkőznek Hilda szavai, amelyekkel leírta nekem Ingeborgot. *Drótháló?* Mi a túró ez? Mi rontja meg ezt a régóta vágyott közelséget, közvetlenséget, hiszen a *skålok* után igazán *összenéz-tünk!* Vagy nem igazán?

Hilda dróthálója:

1. Ingeborg ki nem állhatja Dániát. Saját népét, saját fajtáját sem szereti. Nem tudni biztosan, miért nem. Az ősvikingekig visszamenőleg nincs benne más vér (gén), mint dán, skando-dán, vén-dán. Mégis, neki itt minden idegen, és/mert ő maga is idegen. És mitől ez a kizárólagos németimádat? Örület? Gyerek- vagy serdülőkori tudatát megmérgezte valami külső behatás? Olvasókönyv? Egy idegen valaki? Az északnémet TV? NDR Schleswig-Holstein? *Bilderbuch Deutschland?* Hiszen amíg be nem iratkozott az Universitát Osnabrückbe, és el nem utazott oda a felvételi vizsgára, Ingeborg az országhatárt egyszer sem lépte át! Hilda többször is járt Svédországban, Norvégiában, Izlandon, pár hetet kempingelt a családdal Sylt szigetén is, és ő mégsem lett más! Oké, később beleszeretett egy bielefeldi német fiúba, de az csak futó kis érzelmi kilengés volt. Igen, de akkor miért jegyezte el magát vele? Na jó, a fiú (Jörg) megtanult dánul, és ő (Hilda) pedig csak éppen hogy németül. Miközben Ingeborg már 12 évesen négy nyelven értett-beszélt-írt folyékonyan, s azt dalolta, hogy *Hochdeutsch raum Hannover die schönste Sprach' ist anywhere!*, s anyanyelvét megállás nélkül szapulta, a dán kultúrát becsmérelte („nem jellemző, hogy 'világhírünk'-et egy horgas orrú paszkonca grafomán bébinek, H. C. Andersennek köszönhetjük, ami inkább átok, mint áldás?“, kérdezte 14 [!] évesen egy dán irodalomórán), aminek következtében apját az igazgató behívatta, a jámbor asztalosmestert megleckéztette, aki égő arccal volt kénytelen távozni, hogy azután hazaérve „rakoncátlan, vásott, testileg és lelkileg fogyatékos, talán eszelős” lányát bezárja a raktár melletti ablak nélküli kiskamrába, s ott két teljes napon és éjszakán át étlen-szomjan bezárva tartsa. Az igazgató, Ingeborg nemcsak szellemi, hanem testi „fogyatékoságának” felelősejével arra utalt, hogy a lány bal kezének gyűrűs- és kisujját „titokzatosan” mindig valami vászonpólya borította, tornából fel volt mentve (orvosi igazolással), és csak a család meg Hilda tudta, hogy Ingeborg hat ujjal született, amely szülőfalujában Odderben kitudódott, s miután az óvodás- majd iskolatársak, de azoknak szülei részéről is soha nem szűnő csúfolódás, heccelés érte, apja úgy döntött, máshova költöznek, előbb Skanderborgban próbált szerencsét, kevés sikerrel, végül az anonimitást biztosító nagyvárosban, Århusban nyitotta meg műhelyét. Az ottani egyik (nem a legjobb, mert az magániskola volt) állami főgimnáziumban jóformán senkinek sem szűrt volna szemet Ingeborg bekötött keze, ha külön viselkedésével, kéretlen, epés megjegyzéseivel ő maga nem vonta volna magára a hallgatók és oktatók figyelmét. Mert mondani sem kell, nemcsak a dán nyelvet, történelmet és irodalmat szapulta ország-világ előtt, hanem a rajzórakon is folyton jelentkezett („tessék már odamutatni azt a jutlandi Michelangelót, na mi is a neve, momentán nem jut eszembe”), és hát az énekórakon dettó folyt a cikizés, „juj, attól a mi elsinori Händel-koppantó oratóriumistánktól tessék már...”, pedig a Frøken Juhl nem törődött a bősztító hecceléssel, és

ő azért kérte be a jó asztalost, hogy könyörögjön neki, járassa lányát valami külön zenetanárhoz, mivel a hangja... hogy Ingeborg született ez meg az... Igaz, egy időben mintha Ingeborg komolyan is vette volna a dolgot, de a klasszikus zene nem érdekelte, abba az Ute Lemperbe volt belebolondulva vagy három hónapig. Na és (itt Hilda kis szünetet tart) ráadásul még szép is... mint ki? Mint Agneta Hegelund, vagy Heidi Albertsen. És hát... (Rád néz, összecücsöríti száját, és meg-
rázza fürtös fejét, nem szól többet. Mert ő is szép.) Aztán: Mint az a Lemper is, mert őrá aztán tényleg hasonlított. (A dróthálóval az a baj, hogy arról nemcsak Ingeborgra vetül valami fény-plusz-árnyék, hanem Hilda maga is odatüremkedik, ahol pedig neki semmi helye nem lenne! És hát persze VAN, mert nélküle nincs, nem lett volna *pre*-Ingeborg.)

2. A másodikban Søndergaard tanár úr azzal jött elő, hogy az irodalomóra utolsó 10 percében lehet (nem kötelező) egy villámteszt helyett saját verset rögtönözni. Szinte senki nem vállalkozott erre a butaságra (mi az, hogy verset? hogyan? miért?), csak Ingeborg hajolt rá padjára, és 4 perc alatt (néztem!, így Hilda, aki padtársa és minden mása volt Ingeborgnak) megírta (állítólag élete első) versét, amely aztán az egész tanári kar előtt híressé vált, ezen kezdő sorokkal: *Jeg så en panter i den zoo / Var det Rilke's? Gid jeg vidste...* De Ingeborg fejét csóválta, pennája végét rágicsálta egy picit, nem tetszett neki, páros, nem keresztírmben akarta (*mert a Rilke-kéé úgy van, sügta oda*), és akkor még három perc alatt megírta *angolul is!* Így szólt az első két sor: *I saw a panther in the zoo / Was it Rilke's? I wish I knew.* Søndergaard tanár úr nem hitt a szemének, kihívatta Ingeborgot a katedra elé. *Mi az, hogy maga izé... Rilke... párduc... honnét... mikor... angolul?* Ingeborg vállat vont, bekötött kezével végigsimította piros-fehér iskolai egyenruháját, *Tavaly nyáron IGAZÁN megtanultam. Mármint angolul. Milliószor klasszabb, mint a dánus. Ami pedig az irodalmukat illeti, nos, semmi sem jön a közelébe. Esetleg a német, de az is csupán Goethe és Schiller nagykismesterek UTÁN. Hoffmann, Kleist, Uhland, Mörike, Heine. NIETZSCHE. És Rilke is.* Büszkén felvágta fejét, sarkon fordult, visszautlt a padba, de szemében mérhetetlen szomorúság ült. Honnét tudom? Ott voltam mellette. Sírhatnékom támadt. *Mi dán lányok nem pityergünk.* Ki mondta ezt? Ingeborg, miután apja kiengedte a két napos magánzárkából, és mi négyen (én, Astrid, Savine, Mette) körülálltuk, és sírtunk. *Mert gőze sincs róla, sügta oda, száraz szemmel, a padban. Már itt tudni kell, ami majd csak az Első Elégiában lesz végképp nagyjából egyértelmű, hogy a világ nekünk emberi lényeknek a nyelv által eleve értelmezve van, die Welt gedeutete ist, ezért nem lehetünk otthon benne, és a ketrecbe zárt párduc noha látszólag nyelvtelen, szintén paraegzisztenciális lényvé válik azáltal, hogy átéli a köréje kerített rácsokat.* Rám néz, látja, hogy én még kevesebbet ért(het)ek, mint a tanár úr, de én legalább lejegyzem minden szavát, amire ő vagy nem figyel fel, vagy nem vesz róla tudomást. *Rilke az „értelmezett világ” fogalmát Fritztől lopta, ez világos, ügye? És az én párducom jobb, nézd meg az utolsó két sort. Mosolyog. Majd amikor a Sündi visszaadja. „Fritz”? Nietzsche? Ingeborg bólint, de úgy csak ő nevezheti.*

3. Az érettségi után miért Universitát Osnabrück? Amikor életét Nietzschére akarta

szánni? NIETZSCHE ÉS A TITKOS ASSZONY? *Először meg kell tanulnom rendesen németül, és ott Alsó-Szászban a pórusaimba AZ A NÉMET fog beáramlani, ozmózis stb.* Hilda: Na de hiszen tudsz! *Ja, persze, tudok, de a dánus kiejtés?* Amit senki más nem hallott meg, csak ő. És hát mert a felvételi olyan jól sikerült, hogy oda ösztöndíjat kapott (Kielbe is felvételt nyert, csak ott tandíjat kellett volna fizetni, és különben is, az túl közel volt a „dánusokhoz”, no meg az apai házhoz, ami rendben lett volna, csak szülei elváltak, és anyja viszont hiányzott), igaz, az ösztöndíj csak két évre szólt, de több nem is kellett, utána mehet majd Weimarba, Nietzsche Archívum, minden. Csakhogy nem ment.

*

Szó nélkül egymásra néztünk, letettük az italokat, félreültünk egy nagy fikusz mögé a hatalmas (hideg) cserépkályha mellett, ahova a nap sem süttött be. Világoskék, kivágott selyemruha volt rajta, kezén fehér, kisllyukú, horgolt kesztyű, nyakában vékony lánc, ezüst – nem, platina, mint a haja. Az a nyak, azok a vállgödörök... hol kitisztult minden, hol elhomályosult. Egy barna, férfias arcvonású, de nagyon is nőies testalkatú lány lépett oda Ingeborghoz, *Mutass be*, mondta, majd miután Ingeborg bemutatott, ő: *Én Caola vagyok*, kezet fogtunk, száraz, majdnem érdes volt a tenyere, Ingeborg felállt, *Egy pillanat, mi most Caolával duettet fogunk énekelni, majd tapsolhatsz, a dánusok inkább már most a terület-terülj asztalkámra vetnék magukat, hol van Savine.* Én is felálltam, körülnéztünk, Savine bíborvörös lamé (taft?) ruhában ott ült a zongoránál. És mi hangzik fel, mint a *Sull'aria*... Na nem a legjobb ómen, de nem kell szó szerint venni, Ingeborg még odasúgta, *Hilda akarta*, és a jó Jörg, nyilván *Ei già il resta capirà*, ha már akkora fasz, Hilda örök rejtély, én még inkább a cserépkályha mögé húzódok, míg szól a kettős, természetesen Ingeborg a grófnő és Caola a Susanna, még hány akvavit, hány Tuborg, és hány elbaszott év, élet – és akkor velem szemben ez az ezüsthajú eszűsthajú mi?, az istennő földi mása?, mit akarok, mit várhatok, mit remélhetek még most itt, ebben a tökéletes Koppenhágában, a tökéletes Dánia szívében, ennek a mindennél másabb, szebb, szentebb nőnek a szívében, testében, a kesztyűje közelében, amikor mindennek vége? Az ötvaros elrontott életemnek vége? Én flamandból jött vengerből jött amerikaiánerből visszaflamandult *nobody*? Sehonnan senki? Vége? A duettnek is vége, oké, nem Lucia Popp és Gundula Janowitz, de, istenem, majdnem olyan, nekem, akkor, idiotának. Már fölnezek, a közönség tapsikál, talán (főleg) mert átesett a kötelező művészkedésen, tényleg irány a smörgősbord, amikor valahonnét hátulról fölkurjant egy bor-, vagy inkább sörízű hang: *Mach schon, Ute baby! Lili Marleen!* Amit elszórt pisszegés, röhögcsélés fogad, látom, Caola ellép a zongora mellől, és felcsendül Ingeborg magas bűvös-erős, valóban Ute Lemper-i ajkán-hangján. Mi? A *Die Hoffnung ist mein Leben*. Miért, kinek, nekem? A népség-katonaság (utóbbiak Jörg barátai, a NATO megszabta soványka német légierő három délceg harca kész pilótája, talán közülük jött a bornírt beszélés) kisebb hányada tisztességből lemerevedik, elvégre „idegenek”, németek, díszgyenruhában, rossz emlékek felkavarói? A többség oda se bagózik, neki a roskadásig megrakott asztaloknak, sörkupak, pezsgődugó pukkan, *skål, skål, skål*

minden felől, de a kristálytisza platina hang, az csak szól és szól, mint valami cantus firmus minden zajok, pohár-eszcájg-tányér koccanása-csörömpölése felett, csak állok, nem eszem, nem iszom, átsiklik rajtam Ingeborg rezzenéstelen tekintete, a cantata első része után megáll, *das Herz ergeben*, nem hajol meg, biccent, taps alig, hallom a magam tapsát, a szívverésemet. Üzenet? Allegória? Mi lehet az én szívemnek dolga még reményvesztett életemben? Látom, Ingeborg mintha visszajönne a fikusz mögé, de akkor Jörg és egy kétméteres pilóta lépnek oda hozzá, Jörg meghajol, ki van pirulva, valószínűleg Hilda és a teljes bagázs nevében köszönetet mond, vagy elnézést kér a lilimarlénezésért, kérdez is valamit, talán hogy mi volt a Mozart utáni ráadás, ach so, unser Telemann, csörömp, zaj, kurjongatás, de azt is túlzengi egy új muzsikaféle, taps mindenünnen, négytagú női vonós együttes csap bele a (mibe másba?) *Wonderful wonderful Copenhagen* című valcerbe, még nagyobb taps, majd kórusban éneklük a dalt, ki angolul, ki dánul, többen tánra perdülnek, a német pilóta meghajol Ingeborg előtt, a lány biccent, összekapaszkodnak, és belevegyülnek a táncos párok forgatagába. Kissé hüledezve kapok be két gyors akvavitet, rendben, ha már ez az amerikai muzikálból kinyisszantott giccsek akármilyen kell a népnek, márpedig miért ne kellene, miért kell Ingeborgnak is? Talán éppen azért, mert amerikai és nem „dánus”? Nem értem, mindegy, nem bánom (dehogyan bánom!), megkeresem Hildát, talán ezeknél is szokásban van a menyasszonytánc, keresem, de nem találok, a zongora mellett ott áll Savine, most én bókolok a „remek” zongorakíséretért, ami azért – valljuk be – nem volt olyan nagyon remek, de ő mosolyog, pirul, felkérem tánra, átölelem, érzem a kellemes friss parfümös dán testszagát, magamhoz húzom, engedi, hol tanult meg így zongorázni, nevet, az århusi konzervatóriumban, ilyen is van? Megint nevet, fejét rázza, még inkább felcsap mellei közül az illat, csak vicceltem, magánúton végezgettem, mit jelentsen ez? Kit izgat? Erősebben behúzom, belecsókolok a hajába, senki sem figyel a másikat, már Savine nyakát venném célba, amikor két pillanat szünet után a zenészek másik valcerre váltanak, körbenézek, Ingeborg szeme rajtam, nem táncol, ő áll most a zongoránál, kezében egy pohár pezsgő. Savine is arra néz, nevet, sűg valamit dánul a fülembe, amit nem értek, nem baj, megáll, kibontakozik a karomból, int, kifelé indul a táncosok között, mit akar? Menjek utána? Nem mehetek, mert ott vár Ingeborg. De nem vár, elfordul, Caola bukkan fel mellette, oké, rendben, megyek ki Savine után a teraszra, ott is táncol-tántorog a lakodalmas sereg, kihallatszik a *Bécsi vér* negédes dallama, Savine kézen fog, hozzám simul, én átkapom és szájon csókolom, ő behunyja, majd kinyitja szemét, nyelvével ellök, *Melyik hotelben szállsz meg?* Megint hosszú-tapadósan megcsókolom, aztán: *Itt egy köpésnyire, a Vesterbrogadén.* Elhúzza száját. *Csak nem a Savoyban?* Bingó! *Eltaláltam? Nem valami híres. Egyedül vagy?* Mi ez, mit akar? *Nem, elhoztam a keresztmamámat, ő vigyáz az angoramacskámra, no meg az erkölcseimre.* Nevetésben tör ki. *Van a szobádban egy rendes ágy?* Na, ez már nem tréfa. Vagy hülyít? Ez is? „Dánus” szokásforma? Megállj csak! *Van, de én a szőnyegen szeretek heverészni, az nem nyikorog.* Megrázza a fejét, mosolyog, ragyog a szeme. *Na jó, értem a csíziót. De te is érted? Ide ballgass! Kapj el egy üveg pezsgőt, próbálj észrevétlenül átsurranni a hotelodba, tíz perc múlva megyek utánad.* Pillanatnyi szünet. Elhiggyem? A nevemet sem tudja! *És te hogy „surransz” ki észrevétlen ebben a bíborosi maskará-*

ban? És a szobaszám nem is...? Elvág. *Nem fontos, megtalálalak.* Én lehuppanok egy székre a kertben felállított bár mellett, felhajtok egy akvavitet, forognak a valcerezők, kurjongatnak a dánok, németek, faszom tudja kik. Velem is forog egy kicsit a világ. Belém nyilall: INGEBORG! Savine szétterpesztett lábaim közé furakodik. Mindkét kezében egy-egy stampedli akvavit. Az egyiket átnyújtja, koccintunk, az italt egyszerre vágjuk be. Térdével gyengén megnyomja a combom, aztán ellép. *Na jó, see you later alligator! In a while, crocodile! Hitelkártyát is...* Mit mond? *Elfogadok?!* Jól hallottam? Mindegy, eszem ágában sincs pezsgőt „elkapni”, még az hiányzik, hogy lebukjak, éppen elég lesz kereket oldani anélkül, hogy Hilda vagy Jörg (VAGY INGEBORG!) meglássa, hogy angolosan távozom, mert most már mese nincs, ezt a lányt nem hagyhatom ki, tényleg, mint valami kutya, csak megyek a szaga után, krisztuskám, teljesen meg vagyok hibbanva (mint mindig), plusz még be is vagyok baszva, hogy ne maradjon egy csöppnyi önuralmam sem, hogy nem is számít, miért jöttem ide a „borongós északra”, nem az esküvő miatt, az csak ürügy, vagy nem, mert hát szeretem Jörgöt, szeretem Hildát, de még tartozik az élet, úgy elvontan, nem az enyém, az tuti, egy nagy kalanddal, vagy az Igazival, mintha eddig nem lett volna elég „igazim”, azért is, Ingeborggal, és akkor ahelyett, hogy őt próbálnám megkörnyékeznem, hiszen minden volt, csak nem elutasító, most otthagynom egy másik, nála kisebb kaliberű dán szókeség miatt, *cserben hagyom* ŐT, és magamat is, én állatkert. A hotelszobába érve kiemelek egy 2 centes üvegcske akvatitet a minibárból, éppen csak meghúzó, lerúgom a cipőmet, amikor kopogást hallok. Csak nem? De igen: Savine áll az ajtóban. Ám hova lett a bíbor tafota? Combközépig érő kék frottírköpenyke van rajta, alatta nyilván semmi, a lazán megkötött öv kibomlóban, lábán magas sarkú papucs, egyik kezében egy üveg Henkell Trocken, a másikban valami karton prospektus- vagy étlapféle. Mi ez, mit akar, honnét jött? Elérti a ki nem mondott kérdést, hátraint a folyosó szemben lévő ajtajára, hát onnét. Mi ez, képtelen vagyok felfogni. Azért beengedem a szobámba, rácsukom a zárat. Megfordul velem a világ, be vagyok keményen nyomva, noha korántsem végzetesen, azzal együtt józanabbul mégsem az lenne az első kérdésem, mint most, hogy: „Lezuhanyoztál? Lemostad magadról a dán illatot?” Mosolyog, egyszerre bólint és ráz fejet. „Le, de a hónaljamat egy tapasszal leraasztottam. Már tudom a tánc óta, hogy bírod a szagomat.” Odalép a kisasztalhoz, még inkább kioldódik a köpeny öve, „Előbb bontsd ki ezt a germán pezsgőbort, jó? Hirtelenjében nem tudtam elmarni egy Pommeryt vagy Cliquot-t.” Kissé remegő kézzel, de pukkantás nélkül húzom ki a dugót, Savine aközben a minibár feletti polcra először két talpas poharat, „Na gyere, töltsél már, szomjas lettem a sok klimpírozástól... aztán mielőtt belém szagolnál, olvasd el ezt az izét.” *Skål, skål,* nekem is kiszáradt a torkom, leülünk, én az (egyetlen) kényelmetlen kis fotelba, ő az ágy szélére. Szétnyitom a foldert, három nyelven folyik szépen a szöveg, a dánból persze egy kukkot sem értek, a németnek is inkább csak a címét: MEINE SEXUELLEN VORLIEBEN u. ANGEBOTE, a többit elámulva olvasom, de igazán csak az angol kattan be. MY SEXUAL PREFERENCES AND OFFERINGS. A cím után pedig: *PAYMENT IN CASH PREFERRED; VISA, MASTERCARD, AMERICAN EXPRESS ALSO ACCEPTED.* És ami azután jön, az ajánlatcsomag, az maga az örület.

Különleges élvezetekre vágysz? Gyere, velem átélheted! Nem merted elmondani senkinek? Szégyelled, de szeretnéd kipróbálni? Szolgálni akarsz? Izgat a szerepjáték? Érdekelne, hogy milyen érzés lehet a ribancomnak lenni? Nálam valóra válnak legtitkosabb álmaid is! Megtapasztaltam, melyek az érzékeny és gyenge pontok, melyekkel lehet még fájdalmasabbá tenni a kínzást, de persze azt is megtanultam, hogy hol vannak azok az izgalmi helyek, amelyekkel még nagyobb élvezetet okozhatok! Ha kíváncsi vagy, hogy te mit bírsz, gyere és próbáld ki! Orgazmuskontroll... megduglak... megszopatlak. Ribancommá teszek. Kéjes orgazmusokról, eltitkolt, erotikus, perverz játékokról álmodozol? Különleges élvezetekre vágysz? Én több éve foglalkozom szolgálk betanításával, betörésével! Gyere és éld át te is ezt a különleges érzést! Sosem felejtéd el! Garantáltan élvezni fogod! Belépsz egy új és fantasztikus világba! Megújulsz! / Más leszel!

Néhány példa kéjtáramból:

Lábimádat. Sissy tréning. Csipeszek, szíjak, karikák a farokra, makkra, herekínzás. Beöntés. Prosztatamasszázs. Kikötözés, bilincselés, csicskáztatás, megalázás, fenekelés enyhétől a durváig (segg-combok burkásra, véresre verése). Kaloda. Fóliázás. Kutyanevelés (pórázra kötés, pórázon vezetés, láncon kutyaként tartás, kutyaéltetés, húgyvitálás, saját spermakóstoló kutyatálból). Punci-, popsinyalatás. Anális tágítás. Anál plug. Fauszt. Pálca, korbács. Tűk. Felcsatolható és kézi vibrátoros játékszerepcserre, pofozás kézzel, pofozás lábbal, pofozás eszközzel, taposás, rugdosás (fokozatokban) ágyék, fallosz ütése, rugdosása (különböző erősséggel), fenekelés, szíjazás, mellbimbók gyötrése, arany zuhatag (pisi), ízes barna rétegezés (kaki), kikötözés különböző eszközökkel, lovaglópálca, vessző, nádpálca, bőrszív, csipeszek, gyertya, anális játékok, tágítás, taposás, talp-/cipőnyalatás, lábimádat, travinevelés, szerepcserre! Éld ki a vágyaid, hiszen csak egyszer élsz!!!

A Te mindenre hajlandó tündér dominád!

Kiesik ujjaim közül a papiros, rosszullet fog el, nem nézek Savinéra, betántorgok a fürdőszobába, odatérdelek a vécékagyló elé. Amikor magamhoz térek, világos van, egyedül vagyok a hotelszobában, paplannal letakarva, ruhástól fekszem a szőnyegen. Nem emlékszem semmire. Persze mindenre emlékszem, homályosan.

VÉGE AZ ELSŐ LEVONÁSNAK.